

Co je to rasismus?

Rasismus je dimenze, která má ve společnosti velmi prestižní postavení. Zprávy o něm jsou důležitější než zprávy o úmrtích, než ekonomické deprese či přírodní katastrofy. Urážky mění ve zločiny a zločiny dělá „zákeřnějšími“. Rasismus je všude, ať už k tomu důkazy existují nebo ne. Čím těžší je ho nalézt, čím těžší je nalézt vysvětlení, které by bylo veřejně akceptovatelné, tím zákeřnější musí rasismus být. Primárním cílem všech podobných obvinění je oslabení dominantní skupiny natolik, aby nebylo možné používat etnický princip, i když přesně ten samý princip obvinění z rasismu využívá.

Kultura je úzce spojena s dějinami národa, z nichž vyvěrá, v nichž tkví její jedinečnost a je tedy vázána na princip etnický. Všechny současné kultury jsou navázány na tento princip a pokud bychom tento fakt dovolili plně uznat, museli bychom zároveň potvrdit význam rasy. Věci, které spojují společnost je těžké oddělit od jejích rasových charakteristik.

Intelektuální podpora této agendy má svůj původ v samotném názvu – „intelektualismu“, jako hnutí, nebo směru, jehož zastánci jsou mnohokrát lidé na míle vzdálení od reálného života, lidé, kteří se přiučují zásadám a řešením slovenských problémů daleko za hranicemi Slovenska a nakonec jsou to paradoxně intelektuálové, kteří jsou vůči propagandě nejzranitelnější z mnoha důvodů. Avšak i ti nejzarytější zastánci tzv. „romské otázky“ by si nezvolili za své bydliště město, či vesnici s vysokým počtem cikánů, nebo by neposlali své děti do školy, v níž je převaha dětí cikánských. Tato propaganda, jakkoliv je vzdálená od života, je dávkována skupinami, které s největší pravděpodobností do jiného styku, než občasné návštěvy osady s cikány nikdy nepřijdou, skupinami lidí, jejichž děti chodí do výběrových zahraničních škol a reality denního života východního Slovenska se jich nikdy nedotknou. To je však skupina, která nemá, možná kromě výhodného postavení a mediálního prostoru, propagací těchto myšlenek co získat. Kdo je to tedy ten, v jehož zájmu je vytvoření multikulturní, chaotické společnosti bez kohezního jádra, bez dominantního náboženství, bez tradic, s podporou vládou definovaných a chráněných menšin a myšlenek, čí zájmům slouží tyto abstraktní principy, uváděné do života přes jejich zjevnou nelogičnost v kontrastu se zásadami vývoje a lidské přirozenosti?

Ať už je to Nový světový pořádek (New World Order), globalisté, finančníci, či světové korporace, které vidí princip etnicity jako hrozbu své moci, nebo snahy transformovat lidi v poslušné, lehce ovládatelné bytosti bez jakékoliv soudržnosti, jako kupní sílu, která by nepřekážela mocným - oslabování tradic a homogenity národů je cílevědomá a řízená činnost, která v žádném případě nepředstavuje přirozený vývin, právě naopak. Výsledkem jsou snahy o zavedení „standardů“, které jsou v protikladu s přirozeným chováním jednotlivce, jsou vnučovány státní mocí a cokoli jiného musí být tedy potlačeno. Dokonce i vlastní kultura, zvyky a jejich chápání se zdá být dnes v opozici vůči složkám moci a státu. Dostáváme se do extrémů, kdy se například konzervativní křesťané ocitají v situacích, které by byli před několika lety nepředstavitelné - obvinění z netolerance, rasismu, nacionalismu...

Příklady k tomu je víc než dost ve světě i na Slovensku. Ke zhoršení situace liberálové rádi ženou věci do extrémů (a paradoxně rádi označují ty, kteří si dovolí s nimi nesouhlasit za extremisty) a každé vybočení z jejich představy ideálního občana, z jejich definovaných norem je nejenom považováno za rasismus, ale ihned přirovnáváno k nacismu. Motivace za takovou nálepkou je myslím zřejmá. Jinými slovy pokud někdo odmítne bydlet s cikány, obsloužit je v restauraci, podat jim ruku, pokud učitelka odmítne učit ve zvláštní škole, kde je převaha cikánských dětí, vykonstruované úvahy liberálů nad

tímto přirozeným lidským jednáním často končí přirovnáváním k hrůzám nacismu a zvedáním varovného prstu nad tím, „že dějiny se můžou opakovat“.

Tyto myšlenky mají svůj původ za oceánem, je tedy nevyhnutelné podívat se právě tam k nalezení odpovědi a též vykřičníku do budoucna, kam tento vývoj může dospět, pokud se stane nekontrolovatelným (resp. kontrolovaný způsobem už načrtnutým). Určitě neexistuje žádná jiná země, která má z rasismu větší „strach“ než Spojené státy americké. Ve srovnání s jinými urážkami je urážka a obvinění z rasismu trestána víc než jiné. Tisk a veřejnost si natolik zvykli na příběhy o vraždách, znásilněních, přepadeních, že sami na ně pohlížejí jako na „nezbavitelnou součást“ amerického života. Rasismus však nikdy není „nezbavitelným“. Pokud byl zmiňován nepřirozený vývin, média tomuto vývinu značně pomáhají a právě média jsou často klíčem k pochopení celé záležitosti.

Pokud například bílý student právnické univerzity z Georgetownu oznamuje, že černí studenti jsou méně kvalifikovaní než bílí, nastartuje tím celonárodní kampaň a debatu o „rasismu“. Pokud by stejný student někoho zabil, pozornost médií by byla značně nižší. (Vzpomeňme na případ cikánské redaktorky a policisty, který jí odmítl podat ruku - zpráva obletěla celý svět a rokoval o ní americký Kongres!!!)

Rasismus je skutečně celonárodní posedlost. Univerzity jsou jím přeplněny, politici a noviny ho odsuzují, duchovní kážou proti němu, Amerika je rasismem proscena. Co to vlastně ale rasismus je? Slovníky nám při vysvětlení tohoto pojmu moc nepomohou. Definují ho jako víru, že jedna rasa je nadřazená nad jinou, nebo víru, že kultura a chování jsou zakotveny v rase.

Definice rasismu je však nití k porozumění co si pod tím Američané představují. Současný americký názor vychází z dogmatu, že všechny rasy jsou si rovné. Přes jasné důkazy o opaku, všechny rasy byly prohlášeny za stejně talentované, stejně tvrdě pracující a kdokoliv, kdo zpochybní toto dogma, je považován za konečné zlo.

Dogma má logické následky, které jsou velmi důležité. Pokud by černoši byli rovní bělochům v každém ohledu, co zapříčiňuje jejich chudobu, kriminalitu a způsob života? Poněvadž jakákoliv teorie o rozdílech mezi rasami byla postavena mimo zákon, jediné možné vysvětlení příčiny selhání černochů je bílý rasismus. A poněvadž černoši jsou chudí, kriminálně aktivní s často neuspořádaným způsobem života, musí být majorita označena za rasistickou.

Každá veřejná diskuse o rase je dnes uzamčena do neměnné logiky. Jakékoliv vysvětlení za neúspěchy černochů, které nezávisí na bílém rasismu nás zavede do zakázaných vod rasových rozdílů. Pokud běloši neutlačovali černochy vědomě, museli to dělat nevědomě. Pokud nemůžou být obviněni konkrétní jednotlivci, musí existovat rasistické instituce. Pokud náhodou neexistují instituce, musí být rasistická celá společnost. Dogma rasové rovnosti nenechá žádný prostor k vysvětlení selhání černochů, které by nebylo určitým způsobem svaleno na bělochy.

Logické následky tohoto efektu jsou zřejmé. Poněvadž jsme nuceni věřit, že jediné vysvětlení nebělošského selhání je bílý rasismus, kdykoliv chudý černoch spáchá zločin, žije z podpory, bere drogy, je to bílá společnost, která je obviněna z další formy rasismu. Je to přesně stejný princip, stejná rétorika, kterou používají „slovenští intelektuálové“ ke zdůvodnění selhání cikánů a jejich neschopnosti začlenit se do společnosti. Že by náhoda?

Každé selhání nebo špatné chování nebělochů se stává důkazem toho, že bílá společnost je plná rasismu a rasových předsudků. Tento způsob uvažování vede ke zvláštním závěrům. Rasismus je především považován za hřích, který je páchan výlučně bělochy. Černý kongresman z Chicaga, Gus Savage a Coleman Young, černý starosta z Detroitu argumentovali, že pouze bílí lidé mohou být rasisty. Stejně tak v roce 1987 pracovnice afirmativních akcí ze „State Insurance Fund“ z New Yorku

vydala nařízení, v němž vysvětluje, že všichni běloši jsou rasisté. Jak jinak by mohly být vysvětleny neúspěchy černochoů ?

Přesto, že černoši a liberální běloši přiznávají, že někteří černoši mohou být rasisty, dodávají zároveň, že neběloši byli nuceni k sebeobraně díky staletým bělošského utlačování. Nebílý rasismus je naproti tomu pochopitelný a odpustitelný.

Čili, zda je nějaký akt nazýván rasismem nebo ne, záleží na tom, která rasa tento čin spáchá. Příklady tohoto dvojitého standardu jsou tak časté, že je téměř nemožné je vyjmenovat. Když běloch zabije černochoa a použije přitom slovo „negr“, nastává ohromný mediální rozruch v celé zemi. Pokud černošský člen Yahweh strany spáchá rituální vraždu a zabije přitom několik bělochů, média mlčí. Univerzity zakazují pejorativní pojmenování nebělochů, ignorují však útoky na bělochy. Pokud v době voleb 60% bílých voličů volí bílého kandidáta a 95% černochoů kandidáta černého, jsou to bílí voliči, kteří jsou obviněni z rasových předsudků.

Existuje 107 „historicky černošských“ univerzit, jejichž „černost“ musí být uchována ve jménu rozmanitosti, všechny historicky bělošské univerzity musí být však integrovány ve jméno stejného hesla. Odpor by byl považován za rasismus.

Zjevný protibělošský rasismus ve formě afirmativních akcí se nyní stal v zemi zákonem. Cokoliv podobného afirmativním akcím, co by se praktikovalo ve prospěch bělochů by bylo považováno za rasismus. „Černá hrdost“ je prý překrásná a hodnotná věc, cokoliv co by se podobalo bílé hrdosti by bylo považováno za formu nenávisti. Je absolutně přirozené pro emigranty třetího světa aby požadovali školní instrukce, řidičské průkazy ve svém rodném jazyce. Když však rodilý Američané požadují aby se naučili anglicky, je to rasismus. V celé zemi jsou černošské, jihoamerické a asijské kluby považovány za vyjádření etnické solidarity. Jakýkoliv klub, který by však byl založen pouze pro bílé by byl považován za rasistický. NAACP (Národní asociace pro povznesení barevného obyvatelstva) otevřeně hlásá a propaguje výhody pro černochoy a je „respektovanou“ organizací za práva černochoů. NAAWP (Národní asociace pro povznesení bílého obyvatelstva), která hlásá podobné principy pro všechny rasy, je označována za rasistickou.

Na několika univerzitách se studenti postavili proti afirmativním akcím a založili unie pro bělochoy podobné těm černošským, a byli za to odsouzeni. Nedávno když se bílí studenti v Lowell High School ocitli v pozici menšiny, žádali o otevření stejného klubu, jaký mají černí studenti. Bylo jim to ve zděšení zamítnuto. Pokud dnes existuje v Americe klub, do něhož chodí náhodou pouze běloši, je okamžitě označen za rasistický (viz březnové zprávy o tom, že byl populární americký sitcom „Přátelé“ označen za rasistický, protože všechny hlavní postavy jsou běloši). (Pozn. překl.: Ve skutečnosti jsou herci David Schwimmer, alias Ross, a Lisa Kudrowová, coby Phoebe, židovského původu.)

Jedním z oblíbených sloganů, který dnes definuje asymetrickou kvalitu amerického rasismu je „oslavování rozmanitosti“. Lidem však začalo docházet, že „rozmanitost“ se děje vždy na úkor bělochů a nikdy ne naopak. Na Howardské univerzitě nikdo nehlásá aby byla rozmanitější a připustila více bělochů, Jihoameričany nebo Asiaty. Nikdo nikdy nenavrhl, že Národní španělská univerzita v San Jose by profitovala z rozmanitosti tím, že by měla mít více nešpanělských studentů. Nikdo nikdy nenavrhl, že černý kongresový „Caucus“ nebo jiné složky NAACP anebo „Mexican-American Legal Defense Fund“ trpí nedostatkem rozmanitosti. Pro tyto skupiny je jaksí zcela přirozené oslavovat homogenitu. A naopak - všechny bělošské skupiny, spolky, města, školy, kluby či sousedství trpí údajně nedostatkem rozmanitosti, která musí být rychle vyléčena. Jen pokud budou bílí lidé odsouzeni k tomu, aby se stali menšinou, jen tehdy bude rozmanitosti dosaženo.

Oslavování nebo osvojení si rozmanitosti, jak jsme k tomu často nabádáni, je zřejmě úzce spojeno s nadbytkem bělochů. Zdá se, že celá společnost trpí tímto nadbytkem. Současné imigrační zákony jsou vybudovány tak, že téměř 90% ročního přívalu 800 000 legálních imigrantů jsou neběloši. Každý rok zároveň přichází do země několik milionů nelegálních imigrantů, kteří jsou všichni nebílí. Bylo by rasismem nebýt vděčným za tento „příspěvek“ k rozmanitosti.

Jsou to samozřejmě pouze bílé národy, které jsou vyzývány k rozmanitosti. Je téměř komické představit si národ jakékoliv jiné rasy, který by se hlásil k něčemu podobnému. Co by se stalo pokud by Spojené státy vyhnaly do Mexika své nejméně vzdělané, nejchudší občany? Mohl by si snad někdo myslet, že Mexiko by bylo kulturně obohaceno? Tolerovalo by Mexiko, nebo jakákoliv jiná nebílá země tuto kulturní a demografickou katastrofu? Samozřejmě že ne. Přesto mají Američané hledět na záplavy Mexičanů, Jihoameričanů a Asiatů, kteří ročně do země přicházejí, jako na cenný kulturní dar. Mají oslavovat svou vlastní ztrátu vlivu, své mizející počty, své vyvlastňování, protože jinak by to byl obyčejný rasismus?

Existuje další zajímavá asymetrie v americkém rasismu. Když neběloši propagují své vlastní příčiny a důvody, nikdo je nikdy neobviňuje z „nenávisti“ k jakékoliv jiné rasové skupině. Černoši se mohou přidat ke hnutí za občanská práva a Jihoameričané můžou být aktivisty beze strachu, že budou obviněni z rasových předsudků. Můžou otevřeně agitovat za rasové preference, které utlačují bílé lidi. Můžou požadovat preferenční zacházení bez toho, aby je kdokoliv usvědčil z toho, že jsou proti - bělochům.

Pokud na druhé straně běloši vyjádří svůj názor na afirmativní akce, jsou okamžitě nazýváni pojmem „nenávistníci“.

Pokud jdou tak daleko a řeknou, že chtějí aby jim dali pokoj, stejně jako jejich evropskému dědictví, jsou označováni za nevýslovně nenávistné a netolerantní.

Všem nebělochům je dovoleno upřednostňovat svou vlastní společnost, považovat se za skupinu s vlastními zájmy, které jsou odlišné od zájmů většiny a otevřeně tyto zájmy prosazovat. Nic z toho není považováno za rasistické. Zároveň s tím však musí běloši upřednostňovat zájmy nebílých. Musí obětovat svou budoucnost na oltář multikulturalismu a spolupracovat na svém vyvlastňování, na vylučování ze svých společností, obětování své kultury. Pokud odmítnou, stanou se rasisty.

Celé nebělošské společenství je v USA samozřejmě zcela přirozené a zdravé. Nic nemůže být přirozenější než milovat vlastní národ a snažit se o jeho rozkvět. Filipínci a Salvadorci jsou překvapeni když zjistí po příchodu do USA, že mají nárok na afirmativní akce, které je preferují před domácím obyvatelstvem. Je možné je vinit, že se k nim přihlásí? Je překvapivé, že chtějí vlastní jazyk, vlastní kulturu, bratry a sestry, kteří by měli co největší práva a vtiskli této zemi svůj znak? Pokud se kdysi výjimečný a hrdý národ ohnul v sebedestrukci a je připraven předat zem a moc komukoliv, kdo o to požádá, proč by si tedy měli Mexičané a jiní stěžovat?

Nikoliv, je to bílé společenství, které je v USA nezdravé a bez historického precedentu. Běloši se nechali přesvědčit, že je rasismem něco namítat proti svému vyvlastňování a pracovat za své vlastní zájmy. Nikdy v dějinách lidstva neotevřel dominantní národ brány cizincům a nenabídl jim své bohatství. Nikdy předtím nebyli lidé klamáni a dovedeni k tomu, že vzdání se svého dědictví je přednost a ctnost. Liberálové tvrdí, že rasismus zahrnuje nenávist nebo strach z jiných, což však nemusí a obvykle ani není pravda. Pokud někdo má rád svou rasu, neznamená to, že nenávidí jiné, zkrátka mu je bližší jeho vlastní genetická rodina. Ale i kdyby to však nenávist zahrnovalo, nejde o nic nemorálního, protože nenávist je spontánní reakce, kterou lidé neumí kontrolovat a nemůže tedy být považována za nemorální.

Ze všech ras, které jsou v Americe, byli pouze běloši oklamáni a podvedeni tím, že upřednostňování vlastního druhu je rasismus. Pouze běloši jsou učeni, že láska k vlastním lidem je vlastně nenávistí k

jiným. Všichni zdraví normální lidé upřednostňují společnost svého druhu a nemá to nic společného s rasismem. Všichni milují své rodiny více než své sousedy, neznamená to však, že své sousedy nenávidí. Běloši, kteří milují svou rasovou rodinu nemusí přechovávat k nebělochům žádnou nenávist. Přejí si jen, aby jim dali pokoj a aby se sami účastnili svého rasového a kulturního osudu.

Co žádají od bělochů v Americe je velmi nepřirozené. Chtějí aby se oddali zájmům jiných ras a ignorovali přitom svou. Je to jako bychom žádali otce, aby pro dobro svých dětí miloval více děti sousedovy než své, jinak by byl rasistou. Co je tedy rasismus?

Je to mnohem širší pojem než jak to nabízejí slovníky. Je to jakákoliv opozice bílých lidí proti silám rasových preferencí pro nebílé. Je to jakékoliv povznesení bělochů směrem ke svým lidem a jejich kultuře. Je to jakýkoliv odpor bělochů k myšlence, aby se stali menšinou. Je to neochota být odstraněni.

... Důvodem proč byl a je liberální antirasismus používán jako záminka k potlačování svobody projevu je, že musí být chráněn před „nenávistí“. Pravdou však je, že takové potlačování nejenže neochrání menšiny, ale jeho selhání, které ho s jistotou bude doprovázet, dává politickou moc k zavedení dalších restrikcí svobody za účelem toto selhání „opravit“. Vysvětlení je jednoduché. Snahy o svobodný projev jsou založeny na poznání, že svobodný projev funguje dvěma způsoby: 1.) jako bezpečnostní ventil k vypuštění negativních emocí a snížení pravděpodobnosti spáchání násilí; 2.) jako prostředek politické změny – každý, kdo způsobuje negativní emoce se jich do určité míry může zbavit účastí na veřejných diskusích a možných „oprav“. Když je však svobodný projev potlačen, emoce vzrůstají a hromadí se nejen proto, že lidé nemají možnost je ventilovat ve svobodném projevu, ale i proto, že jsou frustrováni změnou způsobu sociálních poměrů.

Jakýkoliv program zaměřený k potlačení svobodného projevu je odsouzen k zániku z minimálně tří důvodů: 1.) Zvýší nenávist vůči těm, kteří jsou chráněni potlačením projevu; 2.) značně sníží schopnost a možnost lidí změnit a ovlivňovat sociální politiku; 3.) s velkou pravděpodobností povede k totalitnímu politickému ovzduší.

Černošský zločin je v USA například devětkrát větší než bělošský (to je o 900% víc) a každý rok je znásilněno 20 000 bílých žen černochoy (to uvádí statistika FBI na základě výzkumu na 100 000 ! respondentech). Liberální strategie podkopání svobody projevu je zaměřena k povýšení na jeho místo principu neublížení lidským pocitům.

Tyto statistiky možná ublíží pocitům černochoy, museli bychom ale být mimo smyslového vnímání pokud bychom nepřiznali, že tato informace má pro bělochy vitální důležitost. Skutečné snahy liberálů směřují k povýšení principu „neurazit menšiny“ nejen nad princip svobody projevu, ale i nad princip pravdy. Kusé televizní šoty o cikánských výtržnostech na východním Slovensku jsou skutečně pouze špičkou ledovce. Je smutné, že momentální společenská a politická situace nám nedovoluje pravdivě a svobodně diskutovat o těchto otázkách.

Zdroje: Thomas Jackson – What is racism
John Birdman Bryant – Straight talk about racism
Jim Kalb – Anti-racism

www.europskenarody.info